

Sygn. akt: *IC 972/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Sznura

po rozpoznaniu na rozprawie protokolowanej przez staż sąd. J. P. w dniu 02 grudnia 2015 r.

sprawy z powództwa **B. (...) (...) w G.**

przeciwko **A. A.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego A. A. na rzecz powoda B. (...) (...) w G. kwotę 11.913,19 zł (jedenastu tysięcy dziewięciuset trzynastu złotych dziewiętnastu groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od 23 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego A. A. na rzecz powoda B. (...) (...) w G. kwotę 2.555 zł (dwóch tysięcy pięciuset pięćdziesięciu pięciu złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód **B. (...) (...) w G.** pozwem skierowanym przeciwko **A. A.** wniósł do (...)– (...) o zasądzenie od pozwanego kwoty 12.393,75 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 10 grudnia 2009 r. pozwany A. A. zawarł z (...) Bankiem S.A. umowę kredytu gotówkowego numer (...). Wobec braku spłaty zadłużenia wierzytelność wynikająca z opisaney umowy została sprzedana na rzecz powoda na mocy umowy sprzedaży wierzytelności zawartej z (...) Bankiem (...) S.A. (poprzednio (...) Bank S.A.) w dniu 29 października 2013 r.

Nakazem zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym z 02 grudnia 2014 r. (...) Wydział VI Cywilny w sprawie o sygn. akt: (...) orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W ustawowym terminie pozwany wniósł od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw podnosząc, iż powód nie wskazał dowodów na istnienie zobowiązania. W piśmie z 08 października 2015 r. dodatkowo zakwestionował, że powód nie wskazał sposobu wyliczenia odsetek oraz kosztów opłat, czy prowizji, podniósł również zarzut przedawnienia części odsetek.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 grudnia 2009 r. pozwany A. A. zawarł z (...) Bankiem S.A. umowę kredytu gotówkowego numer (...). Umowa miała obowiązywać do 10 grudnia 2013 r.

Dowód: umowa kredytu numer (...) z dnia 10 grudnia 2008 r., k. 51-57.

Wobec okoliczności, że pozwany A. A. nie spłacał rat kredytu gotówkowego, (...) Bank (...) S.A. we W. (poprzednio (...) Bank S.A. we W.) dnia 07 lutego 2012 r. wystawiła na podstawie swoich ksiąg bankowy tytuł egzekucyjny przeciwko A. A. z tytułu umowy kredytu gotówkowego z dnia 10 grudnia 2009 r. nr (...).

Wysokość zobowiązania kredytobiorcy stwierdzona w bankowym tytule wykonawczym na dzień jego wystawienia wynosiła: 8.769,52 zł, z czego 7.635,04 zł tytułem należności głównej, 908,48 zł tytułem odsetek za okres od dnia 10 grudnia 2009 r. do dnia wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, 170 zł tytułem kosztów, opłat i prowizji, 56 zł tytułem kosztów obsługi pożyczki.

Dowód : bankowy tytuł egzekucyjny z 07 lutego 2012 r., k. 74.

Postanowieniem z 14 września 2012 r. (...) nadał klauzule bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 07 grudnia 2012 r. nr (...) wydanemu przez (...) Bank (...) S.A. we W., przeciwko A. A., łącznie maksymalnie do kwoty 42.096 zł.

Dowód : postanowienie z 14 września 2012 r., k. 77-78.

W oparciu o bankowy tytuł egzekucyjny prowadzona była przez poprzednika prawnego powoda wobec A. A. egzekucja, która okazała się bezskuteczna.

Dowód : postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, k. 79.

W dniu 29 listopada 2012 r. (...) Bank (...) S.A. na podstawie umowy przelewu wierzytelności zbyła niespłacone przez A. A. należności wynikające z ww. umowy kredytu na rzecz B. (...) w G..

Dowód : umowa przelewu wierzytelności z 29 listopada 2013 r. wraz z załącznikiem, k. 82-107.

(...) Bank (...) S.A. poinformował A. A. o przelewie wierzytelności wynikających z umowy kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 10 grudnia 2009 r. na rzecz B. (...) w G.

Dowód : informacja o przelewie wierzytelności, k. 81.

Na dzień 26 listopada 2014 r. zadłużenie A. A. wobec B. (...) wynosiło 11.912,94 zł.

Dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych – k. 105

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów, złożonych przez stronę powodową do akt sprawy, których autentyczności, ani wiarygodności w toku postępowania nie kwestionowała żadna ze stron. W szczególności były to: umowa kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 10 grudnia 2009 r., bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 07 lutego 2012 r., umowa przelewu wierzytelności z dnia 29 listopada 2012 r.

Umowa pożyczki jest umową wzajemną, do której zastosowanie znajduje art. 487 §2 k.c. Stosownie do tego przepisu umowa jest wzajemną, gdy obie strony zobowiązują się w taki sposób, że świadczenie jednej strony jest odpowiednikiem świadczenia drugiej strony. Zatem poprzez zawarcie umowy pożyczki pożyczkodawca zobowiązuje się przenieść na własność pożyczkobiorcy określoną ilość pieniędzy, albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a pożyczkobiorca zobowiązuje się zwrócić pożyczkodawcy tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zauważyć należy, iż każdemu obowiązkowi jednej strony umowy o świadczenie usług odpowiada uprawnienie (prawo) drugiej strony do domagania się wypełnienia tego obowiązku. Umowa pożyczki, której udziela bank, jest zaś umową odpłatną. (zob. art. 78 w zw. z art. 69 ust. 1 i ust. 2 pkt 5 pr. bank.). Świadczenie usług polegające na udzielaniu pożyczki podlega ponadto regulacji przewidzianej w treści art. 720 k.c. i nast. Odnosnie przedmiotowej umowy pożyczki wskazać należy, iż ma ona charakter „kredytu konsumenckiego” w rozumieniu art. 2

ust. 1 ustawy z 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim, albowiem na jej mocy kredytodawca, będący przedsiębiorcą działając w zakresie swojej działalności udziela konsumentowi kredytu w jakiegokolwiek postaci, m.in. w postaci pożyczki. Ustęp 4 tego artykułu wskazuje, iż konsumentem w rozumieniu tej ustawy jest osoba fizyczna, która zawiera umowę z przedsiębiorcą w celu bezpośrednio niezwiązanym z działalnością gospodarczą.

W ocenie Sądu powód wykazał zasadność roszczenia w zakresie należności głównej wynikającej z umowy kredytu z dnia 10 grudnia 2009 r. (7.635,04 zł) oraz odsetek od kwoty należności głównej (4.277,90 zł). Wskazać należy, iż powód wykazał istnienie stosunku zobowiązaniowego pomiędzy poprzednim wierzycielem (cedentem), a pozwanym z tytułu zawartej umowy kredytu gotówkowego, a wobec niespłacenia należności wymagalna stała się niespłacona część kapitału (7.635,04 zł). W konsekwencji opóźnienia w zapłacie należności, zarówno powodowi, jak i jego poprzednikowi prawnemu w zakresie dochodzonej wierzytelności, przysługiwało roszczenia o zapłatę odsetek. Sąd zauważył, iż pozwany nie zakwestionował żadnego z powyższych stwierdzeń powoda, nie podważył wiarygodności żadnego z dokumentów przez niego przedłożonych oraz nie zaprzeczył faktowi zawarcia umowy pożyczki z (...) Bankiem S.A. we W., czy też nie podniósł okoliczności jej całkowitej spłaty. Pozwany nie zakwestionował również wysokości dokonanych przez siebie wpłat na rzecz poprzedniego wierzyciela oraz nie zaprzeczył, iż na rzecz obecnego wierzyciela żadnej kwoty nie uiścił. Nie zaoferował dowodów na okoliczność nieistnienia zobowiązania lub jego istnienia w innej wysokości. Wobec braku przeciwnego udowodnienia Sąd uznał zatem powyższe okoliczności zgodnie z twierdzeniami powoda. Pozwany podniósł wprawdzie zarzut przedawnienia części odsetek, jednakże mając na uwadze treść art. 123 §1 k.p.c. oraz fakt złożenia przez poprzednika prawnego wniosku o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności i wydanie takiego postanowienia przez Sąd w dniu 14 września 2012 r., a także przeprowadzenie postępowania egzekucyjnego wobec pozwanego zakończonym wydaniem postanowienia z 14 marca 2013 r. należy uznać, że z powodu tych czynności doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia w efekcie czego do przedawnienia tych należności nie doszło (najwcześniejsze wierzytelności obejmują odsetki zaliczane za okres od 11 grudnia 2009 r. do 10 stycznia 2010 r.). Pozwany podniósł dodatkowo, że dowody powołane przez stronę powodową uległy prekluzji dowodowej, jednakże zarzut ten nie znalazł potwierdzenia w aktach sprawy. I. cechą elektronicznego postępowania uproszczonego jest to, że toczy się ono bez przedstawiania dowodów. Dopiero wniesienie sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w takim postępowaniu powoduje, że powód jest zobligowany, do wykazania zasadności swojego roszczenia dowodami, na które się powoływał wnosząc pozew i to zostało przez powoda prawidłowo przeprowadzone. Dodatkowo obie strony zostały zobowiązane zarządzeniem z 07 września 2015 r. do złożenia wszelkich twierdzeń i dowodów, a tym samym nie sposób uznać, że zgłoszone przez stronę powodową dowody należy uznać za spóźnione.

Jednakże powód nie wykazał zasadności roszczenia w zakresie kwoty 480,81 zł z tytułu innych kosztów związanych z umową kredytu gotówkowego z 10 grudnia 2009 r.

Zgodnie z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Procesowym wyrazem tej zasady jest przepis art. 232 zd. 1 k.p.c., nakładający na strony procesu obowiązek przedstawiania Sądowi dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą korzystne dla siebie skutki prawne. Na powodzie zatem ciążył obowiązek udowodnienia, że pozwany A. A. jest zobowiązany do spłaty należności wynikającej z niespłaconej umowy kredytu gotówkowego z 10 grudnia 2009 r., także w zakresie kwoty 480,81 zł.

Powód nie wykazał dochodzonego w tym zakresie roszczenia tak co do samej zasady, jak i co do wysokości poprzez niewskazanie dowodu mogącego stanowić podstawę żądania zapłaty wskazanych kosztów. Co więcej powód nie wskazał nawet, co wchodzi w skład owych „kosztów”. W tym stanie rzeczy zgłoszone przez powoda roszczenie w zakresie kwoty 480,81 zł należało uznać za niewykazane.

Mając na uwadze powyższe okoliczności faktyczne i prawne zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11.913,19 zł wraz z ustawowymi umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, przy czym w wyroku omyłkowo wskazano datę początkową naliczania odsetek jako datę wymagalności wierzytelności tj. od dnia 23 stycznia

2012 r., zamiast prawidłowo wskazanej w pozwie daty wniesienia pozwu, tj. 27 listopada 2014 r. do dnia zapłaty, o czym orzeczono na podstawie art. 69 ust. 1 i 2 pkt 5 w zw. z art. 78 pr. bank. w pkt I wyroku.

W pozostałym zakresie powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w pkt II wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono w pkt III wyroku na podstawie art. 100 zdanie drugie k.p.c. w zw. z art. 108 §1 k.p.c. Mając na względzie, iż powód uległ tylko co do nieznaczej części żądania pozwu, Sąd obciążył pozwanego do zwrotu stronie przeciwnej poniesionych przez nią kosztów procesu, na które składa się opłata sądowa od pozwu w kwocie 155 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł, których wysokość ustalono na podstawie §6 pkt 5 rozporządzenia (...) z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez (...)kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 490 ze zm.).

Zarządzenia:

1. (...)
2. (...)